

Pëllumb
Kulla

PORTRETE
PA
MAK IAZH

Skeçe
monologë
dialogë
komedi me një akt

8/H-2
K 98

Pëllumb
Kulla

PORTRETE
PA
MAKIAZH

20366

skeçe

monologë

dialogë

komedi me një akt

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

NJERIU I VITIT 2001

(Intervistë e gëzueshme me një njeri të pararojës)

- Profesioni?
- Shofer.
- Për llogari të cilit vit punoni?
- Për llogari të vitit 2001
- Kjo është fantastike! Ju jeni një njeri që keni kapërcyer kufijtë e shekullit tonë. Shumë paskeni ecur!
- E po me makinë ecet shpejt.
- Sa makina keni ndërruar për të vajtur deri në vitin 2001.
- Ehu, sa të ndërrosh makinën, të tjerët të kanë lënë në bisht. Kam mbajtur atë që kisha.
- Jeni i martuar?
- Po. Jam martuar para tetë vjetësh, në vitin 1993.
- A keni fëmijë?
- Në maj të vitit 1994 në shtëpi patëm një gëzim: ime shoqe mbeti shtatzënë dhe fiks pas dy vjetësh lindi djalë.
- Pas dy vjetësh? Sikur fëmijët nuk... Kaq lindje e vonuar?!
- Jo... Të kuptohemi... Ajo lindi normalisht, por ne me shokët gjatë nëntë muajve plo-

- tësua planin e dy vjetëve... Unë flas me kalendarin tonë.
- Keni një kalendar të çuditshëm!
  - Po shumë të bukur ama... Ja për shembull jua merr mendja ku e kemi festuar shekullin e ri, dua të them Vitin e Ri 2001?
  - Me siguri në ndonjë apartament të ngrohtë në mes të bollëkut, verës e portokalleve... Pranë zjarrit.
  - Ç'zjarr më thoni?!... Nën një rrap, pranë një burimi të ftohtë.
  - Jashtë?! Vitin e Ri nën një rrap?! Brrr. Kushedi se si ishit veshur.
  - Ishim katër shokë. Që të katër në kanotiere.
  - Me kanotiere? Jashtë?! Në fund të dhjetorrit?!
  - Kush tha dhjetor? Ishte qershor e ne prisnim të transportonim grurin e parë. Gruri qe bërë det, ne hanim mish, pinim ujë të ftohtë e uronim Vitin e Ri e bukën e re. Verë nuk guxonim të vinim në gojë se trembeshim mos na fluturonte patenta.
  - Pse, edhe me ju të vitit 2001, i rreptë është kontrolli rrugor?
  - Jo në 2001 të kesh shkuar po dhe në 3001! Të falin ata!
  - Duke biseduar me ju na duket vërtet sikur vini nga e ardhmja e bukur e vendit tonë. E dini çfarë? Na përshkruani një nga ditët e vitit 2001.
  - Posi. Gjendem në kabinën komode të një kamioni dymbëdhjetëtonësh të markës shqiptare dhe udhëtoj me shpejtësi në autostradë. Më parakalojnë vetëm disa vetura të tipit të fundit që ka nxjerrë uzina jonë e automobilitave. Për një çast eci paralel me trenin e linjës Shkodër-Sarandë. Në kabinë kam

gazetën. Aty është botuar orari i ri i trenave që nisën nga Korça, nga Vlora dhe nga Peshkopia. Në fund të orarit, për pasagjerët ka këshilla që të frekuentojnë vagonët-bufe dhe vagonët-bibliotekë, gjë që do t'ua bënte atyre rrugën më të këndshme dhe nuk do t'i ndienin vonesat.

— Pse, dhe atëherë do të vonohen trenat?!

— Epo ç'ti bësh, mik i dashur! Sado të ecim përpara ca mbeturinë të keqe nga e kaluara. Me sa duket qenkan zor për t'i shkukur!

GJYSHI DHE NIPI

Dialog

Personat:

GENTI

GJYSHI I GENTIT

Në një rrugicë parku. Gjyshi ecën ngadalë duke lexuar gazetën.

GJYSHI — *(Kthen kokën pas.)* Genti, shpejtoi hapat! Ja këtu do të presim Albanën të vijë nga kopshti.

(Hyn Genti duke ecur ngadalë, i ngrysur.)

GJYSHI — E shoh unë, ti do që të të marr në krahë.

GENTI — Nuk dua të më marrësh në krahë.

GJYSHI — Po atëherë ç'ke? Kam gjithë ditën me ty. Të kisha marrë Albanën. Ajo është vajzë e urtë... Do prapë akullore?

GENTI — Jo, s'dua!

GJYSHI — Për qejfin e zotërisë sate vajtëm deri tek sarajet e Sinan beut... Kujton

se më kishte marrë malli për to? «Gjysh, më trego për beun, më trego!»

GENTI — Asgjë nuk më tregove!

GJYSHI — Epo, unë nuk e nxjerr dot beun nga varri të ta tregoj ty! Sarajet kanë mbe-tur, ato t'i tregova!

GENTI. — Po. Më gënjeve.

GJYSHI — Pa shiko, djalë i prapë! Gënjen gjyshi?!

GENTI — Më gënjeve.

GJYSHI — Për kokën tënde jo. Ja, aty jetonte beu.

GENTI — A the që beu jetonte njëqind herë më mirë se ju?

GJYSHI — Thashë!

GENTI — Ç'i kishte ato shtëpi beu! Errësirë! Me mure të trasha! Dritare të vogla, shka-llë të ngushta! Janë ato më të mira se pa-llati ynë?

GJYSHI — Avash, avash ti... S'kemi pasur kë-to pallate ne atëherë. Ne rronim në ka-solle. Po ti ke të drejtë. Duhet të të tre-goja më parë kasollet. Më fal.

GENTI — Nuk të fal. Më trego kasollet.

GJYSHI — Oho... kasolle s'gjen një për nishan!

GENTI — Mos më gënjen prapë?

GJYSHI — Jo, për fjalë të nderit!

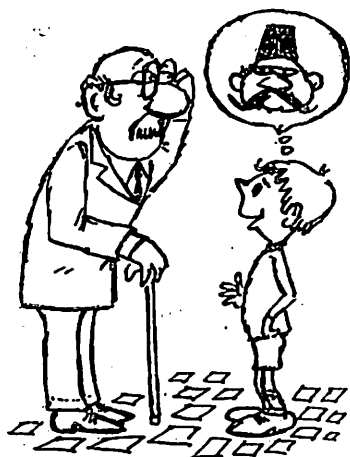
(Pauzë!)

GENTI — E si kanë qenë kasollet?

GJYSHI — Të vogla, përdhese. Bëheshin me gardhe të ngjeshura me baltë. Mbuluar me bar e kashtë.

GENTI — Sipër barit ishte hedhur çimentoja?

GJYSHI — Jo, or, çfarë çimento! Bar, o, bar, vetëm bar.

GENTI — Nuk ju fundosej këmba kur hipnit lart në çati?

GJYSHI — Ç'punë kishim në çati ne!

GENTI — Po si i rregullonit antenat?

GJYSHI — Hej be-la! Ku kishte antena atëherë, mor shpirt i gjyshit!

GENTI — Punonte televizori pa antenë?

GJYSHI — Mos më ç'mend, Genti! Ne nuk kishim bukë, ti

thua televizor. Bukë, o, bukë s'kishim, dë-gjon?

GENTI — S'kishit bukë! Po ku e shtronit gjalp-in e mjaltin?

GJYSHI — Kam faj unë që të tregoj ty!

GENTI — Mirë, mos më trego. Do t'i lutem babit të m'i tregojë. Kur s'di të m'i tregosh...

GJYSHI — Kush s'di të tregojë?

GENTI — Ti.

GJYSHI — Unë?! Kam faj unë se ti nuk ha pykë?

GENTI — (*E shikon ngultas.*) Kujt i thonë pykë?

GJYSHI — Pykë i thonë asaj që ti nuk e kupton që ne rrinim barkthatë. Vuanim nga sëmundjet e s'kishim ilaçe, s'kishim gjilpëra.

GENTI — S'kishit gjilpëra!? Sa qejf!

GJYSHI — Qejfi i tyt eti! Kam faj unë që bëj muhabet me ty. Po më nxjerr djersët. Nuk të flas më!

GENTI — As unë s'të pyes më!

(I kthejnë kurrizin njëri-tjetrit.)

GJYSHI — *(Me vete që të dëgjojë Genti.)* Si nuk erdhi kjo Albana nga kopshti!

GENTI — *(Me vete që të dëgjojë gjyshi.)* Si nuk u kthye ky babi nga puna!

GJYSHI — Albana është vajzë e urtë.

GENTI — Të pëlqen Albana se është qulle. Ajo s'di të pyesë, ti s'di të tregosh: jeni të dy njësoj!

GJYSHI — Hajd, hajd, mos na çudit tani! Unë kam ca zor se... Ja më pyet, të jap fjalën e nderit që nuk do të nxehem më.

GENTI — Nxehesh.

GJYSHI — Fjalë burrash, ja, toke!

(Tokin duart.)

GJYSHI — E lamë te ilaçet... Atëherë jo ilaçe po s'kishte as doktorë. Duhet të merrje rrugën e Tiranës. Me gomar. Ec e ec. Nisëshim në mëngjes shpejt.

GENTI — Pse, kur nisej treni i parë atëherë?

GJYSHI — *(Mban zemërimin.)* Ku kishte atëherë tren të parë e të dytë?!

GENTI — Ishte vetëm i treti?

GJYSHI — U dorëzova, dëgjon? U dorëzova... S'e mbaj dot fjalën. U nxeha...

GENTI — Unë të thashë, po ti... *(Largohet.)*

GJYSHI — S'ka faj djali! Ky kujton se tërë këto të mira kanë qenë gjithmonë. S'e di ky që tërë këto i vumë me luftë e djersë në këtë kohë të Partisë. Plak ma-

tuf! E ke zor?... Po shpjere në muze!
Pse është muzeu. Aty i ke të tëra: të
djeshmen dhe të sotmen. Dhe realitetin
dhe Baba Qemon.

GENTI — (I fshehur, nxjerr kokën.) O gjysh,
kujt i thonë Baba Qemo?